Минуло літе золоте.
Холодне небо вкрили хмари,
І темно-сизі їх отари
На північ вітер десь веде.
В тумані сонечко зіходить,
У млі увечері згаса
І вже не йде у небеса,
А над землею шлях проводить
Хвилястим протягом блідим
Із димарів пахучий дим.
Уранці в вогкому тумані
Скотина йде на водопій.
У кузні темрявій своїй
Розводить жар коваль зарані;
Кує, і іскри ген летять,
У млі холодній погасають.
Гудуть ціпи ще де у кого,
І з клунь іде солодкий пах
Соломи й зерна золотого,
Що затаїлося в снопах.
І день, і ніч шумить-гуркоче
На річці млин, і тихий став
Води ущерть собі набрав;
Налився — мов греблю рвати хоче,
Щоб скрізь по луках за селом
Живим розлитись серебром.
В неділю звечора палають
Всю пізню ніч в хатах вогні.
Музика грає… То справляють
Бучні весілля, і пісні
Несуться з хат у морок ночі…
Прощайте, радощі дівочі,
Прощайте, жарти вечорниць!
Нових там славлять молодиць.

1899

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.